

5.

Konečně. Jeho na míru šitá pracovní obuv.

Jon Merritt přimhouřil oči úlevou, když vsunul nohy do bot, které nosil při práci – když nějakou práci měl. Černá kůže, vložky, šněrování. Okované špičky. Což bylo občas nezbytné.

Nacházel se v miniaturní buňce úschovny U-Store a prohlížel si svoje věci, které ležely chaoticky naházené v plastových koších jako nějaké odpadky.

Našel batoh s vybledlým logem neméně vybledlého fotbalového týmu a naskládal dovnitř pár svršků, toaletní potřeby a kartonovou krabici obsahující jeho projekt ze zámečnické dílny – práce na projektu představovala během pobytu ve vězení jeho oblíbenou činnost.

Ještě chvíli se přehraboval ve věcech. Něco kloudného? Něco srdečního?

Ne.

Našel odpadkový pytel s věcmi ze své bývalé práce. A obsah tomuto označení odpovídal, protože v pytli se mimo jiné válely rozmačkaná plechovka od minerálky, prázdná lahvička od laku na nehty nebo rok starý krajíček chleba, který už se nedal nazvat ani plesnivým. Merritt vytáhl z pytle pár věcí, které mu ještě mohly být užitečné.

Zavřel dveře z vlnitého plechu, zamkl je a odešel ze skladu. Nastoupil do autobusu, přitiskl hlavu na sklo a odjel na druhý

konec města. Cestou cítil vibrace motoru i drcání na nerovné vozovce, které živly dávaly co proto. Výmoly a praskliny byly úplně stejné, jako když nastupoval do vězení. Těžko mohl čekat, že se rozpočet na obnovu ferringtonské infrastruktury během tak krátké doby zázračně nafoukne, a i kdyby ano, kolik peněz by asi oteklo do kapes představitelů města?

Docela hodně, věděl Jon Merritt až příliš dobře.

Vystoupil z autobusu, ušel pěšky tři bloky a vstoupil do malé kanceláře v neuspořádané garáži, kde byl cítit sladký zápach oleje.

„Ebbe.“

Majitel zamžoural a ztuhl. Vypadal jako obr s obličejem lemovaným dole podbradky a nahoře chomáči vlasů. Tvářil se překvapeně. Odstoupil od motoru velkého červeného tahače a svěsil ruku s hasákem. „No teda. Jone. Tebe už...“

Merritt ukázal ven. „To ses teda moc nepředvedl.“ Bílý pick-up Ford F-150 byl umazaný a zaprášený a na čelním skle ulpíval žlutý pyl z loňského jara. Na kapotě a na střeše se válely lístky a větvičky, které na korbě vytvářely souvislou vrstvu, protože je odtamtud nemohl vyfoukat vítr.

Merritt byl přesvědčený, že se spolu domluvili, že mu auto schovají *uvnitř* garáže, ale ruku do ohně by za to nedal. V době rozhovoru byl dost silně opilý. Toho dne mu vyměřili trest.

Možná Ebb věřil, případně doufal, že Merritt v base nepřežije a on si bude moct auto nechat. Na tacháči mělo jen 246 000 kilometrů. To je úplně nic.

Ebb si změnil Merrittův smrtelně vážný obličej. Zjevně cítil lehké obavy, protože věděl, proč Merritta zavřeli. „Věř mi, Jone, že kdybych to věděl, měl bys ho eňoňúňo...“ A rovnou zkusil novou taktiku: „Máš zaplacený ještě dva roky. Vypíšu ti na ně šek a pošlu ti ty prachy zpátky. Dej mi svoji adresu.“

„Žádnou nemám. Kde je hadice?“

„Pomoh bych ti, ale Tom Ehrlich potřebuje mašinu.“

„Ta hadice?“ Merritt se už dávno naučil, že tichý hlas působí děsivěji než křik.